

خیلواکی

استقلال

www.esteghlal.net

سه شنبه ۲۳ جولای ۲۰۲۴

حمیدانوری

سرقت ادبی چیست؟

سرقت ادبی عبارت است از گرفتن اعتبار نوشته شخص دیگر، از جمله زبان و ایده های او، بدون تأمین اعتبار کافی برای نویسنده اصلی. دانشگاه (یونیورسیتی) کمبریج سرقت ادبی را چنین تعریف می کند: «ثبت به عنوان کار شخصی خود، صرف نظر از قصد فریب، کاری که به طور جزئی یا به طور کامل از کار دیگران بدون تأیید صحیح ناشی می شود.» ویکی پدیا سرقت ادبی می تواند در یک نوشته یا مضمون یا مقاله و یا هم در یک ترجمه صورت گیرد. بعضاً در اشعار شاعران نیز این بدعت صورت گرفته است و می گیرد هنوز و در رسامی ها، نقاشی ها و نیز هنر های دیگر و...

نورالدین عبدالرحمن جامی چه خوش سروده بود باری:

ساغری میگفت دزدان معانی برده اند

هرکجا در شعر من یک معنی خوش دیده اند

دیدم اکثر شعر هایش را یکی معنی نداشت

راست میگفت آنکه معنی هاش را دزدیده اند

و اما در این مختصر می پردازیم به هنر ترجمه و سرقت ترجمه های دیگران تحت نام یک فرد یا یک شخص دیگر.

اگر یک فرد افغان از اصطلاحات فارسی ایران و یا هم اصطلاحات صادراتی "فرهنگی-زبانی" ایران آخندی در ترجمه های خود استفاده میکند، نمی توان به آن اسم "سرقت ادبی" گذاشت، بلکه آنرا تقلید کورکورانه می توان گفت، اما و مگر اگر در یک ترجمه؛ لغات و اصطلاحات سخت نامأنوس، غیر قابل هضم، غیر مروج، نامفهوم برای اکثریت، بی معنی و...، مورد استفاده قرار

میگیرد، یقین حاصل می شود که آن اصطلاح و آن لغت، کورکورانه کاپی برداری و تقلید نشده، بلکه بصورت بسیار واضح و روشن و آشکار نشان از سرقت ادبی دارد. جهت نمونه یکی دو مورد را در این مختصر انگشت میگذارم و قضاوت را به هموطنان شریف خود وامیگذارم.

۱- "دوجین"

۲- "فرایند"

دو اصطلاح فوق، در افغانستان هرگز مروج نگردیده و هرگز هم نمی گردد و هیچ افغان باسواد و بی سواد معنی و مفهوم و مقصد از آنها را نمی داند و میگذاریم که همانگونه هم بماند. مگر تعدادی از اصطلاحات دیگر صادراتی ایران آخندی اگر در یک ترجمه بکار میروند و مورد استفاده قرار میگیرند، سخت سوال برانگیز می نماید و این سوال نزد خواننده ایجاد میگردد که "مترجم" یا در خدمت آخذ های ایرانی قرار دارد و یا هم یک ترجمه را از کدام شخص و کدام منبع دیگر کاپی نموده و به نام خود انتشار داده است که به این بدعت میگویند "سرقت ادبی" که کاریست سخت مذموم و تهوع آور.

چون ما در کشور خود هیچگاه از اصطلاحات نامأنوس و کس مخر و تهوع آور آخندی "دوجین" و "فرایند" استفاده نمی کنیم، نکرده ایم و نخواهیم کرد، چه نه معنی و مفهوم دارند و نه هم معنی و مفهومی اگر داشته باشند، برای مردم ما قابل فهم اند و هیچ نوع ضرورتی هم به وارد کردن این اصطلاحات مذموم به کشور و زبان و فرهنگ خود نداریم.

و اما این اصطلاحات عدیده آخندی ایران را در بیست سال پسین، یک مشت اجیران آخندی ایران از قبیل "مخدوم رهین" و "رهنورد زریاب" و امثال شان رواج داده اند که با افتخار می توان گفت، فقط در میان یک عده افراد زبون که با زبان و فرهنگ اصیل کشور خود دشمنی و ضدیت دارند و یا هم در خدمت منافع اجنبی قرار داشتند و دارند هنوز؛ مروج بوده و دیگر هیچ افغان اصیلی هرگز پذیرای آنها نگردیدند.

اینک چند لغت یا اصطلاح دیگر آخندی ایران که با یک مشت پول از کیسه مردم ایران، به افغانستان صادر گردیده و یک مشت از خدا بی خبر، چپ و راست از آنها در نوشته ها و ترجمه های خود استفاده نموده و آب در آسیاب بیگانگان میریزند، مشت نمونه خروار نشانی می شوند:

۳- "آگوست"

۴- "فزاینده"

۵- "نروژ"

۶- "استان"

۷- "شهروندان"

۸- "بازداشت"

۹- "چالش"

۱۰- "اوت"

۱۱- "ژوئن"

این لغات و اصطلاحات نامأنوس و تهوع آور فقط و فقط از یک "سرقت ادبی" گرفته شده و نه چندین و چند نوشته و مقاله و مضمون و تبصره و پیام و نظر و...
اگر هموطن یا هموطنانی مایل باشند این سرقت ادبی را از نظر تیزبین شان بگذرانند، از روی لطف به این لینک مراجعه نموده و بعد قضاوت فرمایند:

[لینک "سرقت ادبی" مورد نظر: آیا وقت آن رسیده که امریکا طالبان را به رسمیت بشناسد؟](#)

پروانه سوخت، شمع فرو مرد، شب گذشت

ای وای من، که قصه دل ناتمام ماند